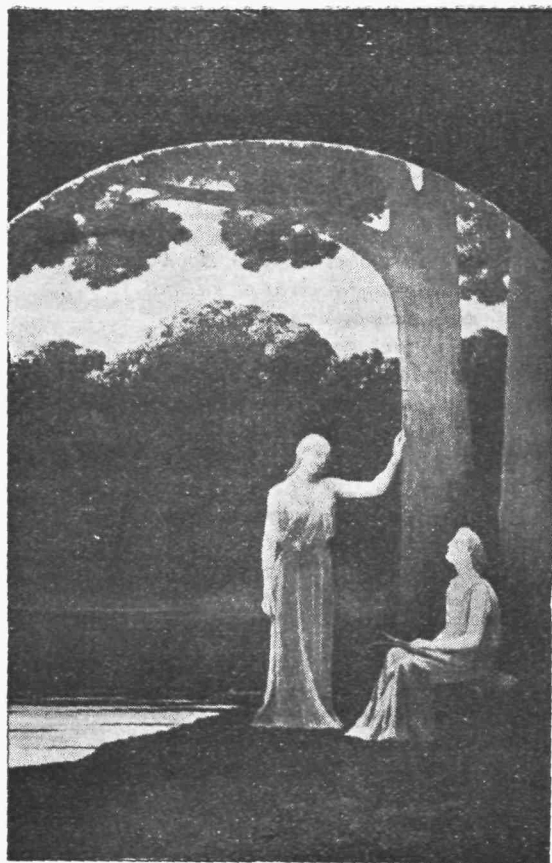

* ΑΜΦΙΛΥΚΗ *

μεταξύ φίλων και ομοφύλων. Και τὸ ἀποτέλεσμα: ἔχομεν ποιητάς, χωρὶς νὰ ἔχομεν ποιήτιν. Ὑπάρχουν μαλλιαροί, ἀλλὰ δὲν ὑπάρχουν ἀναγνώσται.

Ὁ κ. Προβελέγγιος εἰς μίαν δι᾿ ἑξῆς του πρὸ μνηνῶν ἐταλάνισε τοὺς συγχρόνους ποιητάς, οἱ ὁποῖοι ὁμοιάζουν τὰ καναρίνια τῆς ἀγορᾶς τὰ κλειζόμενα εἰς τὰ κλουβιά των. Εἰς τὸ παράπονον αὐτὸ ἐνυπῆρχε μία νοσταλγία πρὸς τὸ παρελθόν. Δὲν εἶχε ἄδικον! Ἡ Ἀθηναϊκὴ κοινωνία ἡλλάξεν, οἱ ἀφελεῖς χρόνοι ἐξευρωπαίσθησαν, ὁ ὕλισμός, ἡ βιοπάλη, ὁ σκεπτικισμός κατέκτησαν ἔδαφος, ἀλλὰ καὶ οἱ ποιηταὶ ἡλλάξαν· κατετάχθησαν εἰς σχολάς. Δὲν πίνουν ἀπὸ τὴν Καπταλίαν πηγὴν, ἀλλὰ ἐμπνέονται ἀπὸ τὰς προθήκας τοῦ Ἐλευθερουδάκη. Καὶ τὴν ποιήτιν τοῦ Βαλαωρίτου, τοῦ Παράχου, τοῦ Συνοδινοῦ — τριῶν διανοητικῶν μορφῶν, ἀξίων τοῦ τίτλου τοῦ Ἑθνικοῦ ποιητοῦ — τὴν γεμάτην φῶς καὶ κραυγὴν καὶ ὑπερφάνειαν, ἀλλὰ καὶ ἔξαρσιν καὶ πνεῦμα καὶ φρόνημα διεδέχθησαν ἀκρωτηριασμένοι στίχοι, νεφελώδεις ἀοριτολογίαι· κυριαρχεῖ ἡ ποιήτις τῆς Μιράντας, τῶν μαγναδιῶν, τῆς ἀνάβρας, τοῦ γήλιου, τῆς μάνητας, εἰς τρόπον ὥστε νὰ προτιμᾷ κανεῖς — μὲ τὴν τροπὴν ἣν ἔλαβεν ἡ μαλλιαρὴ ποιήσις — τὰς ρητορικὰς ἔστω τυμπανοκρουσίας ἀπὸ τὰς γλυκαναλάτους ὁμοιοκαταληξίας ἢ χυδαιολόγους γλωσσοληψίας.

Ἴδου εἰς ἐπὶ πλέον λόγος, δι' ὃν πρέπει νὰ λυπηθῶμεν διότι καὶ εἰς ἀκόμῃ ἀκούραστος καὶ πολυπαθὴς ἀλλ' εἰλικρινὴς καὶ εὐδυνειδίχτος ἐργάτης τοῦ πνεύματος ἐξέλιπε, τοῦ ὁποῖου ἡ λύρα — ἢ ὅπως ἔλεγεν, ἡ ἄρπα — δὲν ἦτο χρυσοκόσμητος ἀλλὰ δὲν ἦτο καὶ ἀσθενική· ἀπῆχει ἐντονώτατα τὰς προσωπικὰς ἐντυπώσεις ὥς ἀπεκόμιζεν ἀπὸ τὴν ἀλήν των αἰσθημάτων, ἀπὸ τὴν στηθοσκόπησιν τῆς κοινωνίας ἀπὸ τὰς ποικίλας τῆς ζωῆς ἐκδηλώσεις. Οἱ τίτλοι καὶ μόνοι τῶν ποιητικῶν συλλογῶν τοῦ Συνοδινοῦ

καὶ μάλιστα τῆς τελευταίας — τῆς καὶ ἀνωτέρας — Στόνοι, Παιᾶνες, Γέλωτες χαρακτηρίζουν ἐπαρκέστατα τὴν πολυκύμαντον ζωὴν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἄρρενωπὴν καὶ ποικίλην ἅμα ἐμπνευσίν του.

Ἐκηδεύσαμεν τὸν τελευταῖον ἴσως τῶν παλαιῶν. Ἐνα ποιητὴν ὁ ὁποῖος ἀφίνει ἐν τῇ ἐντίμῳ πενίᾳ του καὶ ἐν τῇ ἀπομονώσει τῶν τελευταίων ἐτῶν τῆς ζωῆς του δέκα τέσσαρας τόμους ποιήσεων, ἀλλὰ συγχρόνως ἀφίνει εἰς ἡμᾶς τοὺς μεταγενεστέρους μίαν ὡραίαν ἀνάμνησιν τῆς ἐποχῆς ἣ ὁποία ἔδυσε, ἀλλ' ἣ ὁποία θὰ γεμίσῃ τὰς περισσοτέρας σελίδας τῆς νεοελληνικῆς ποιήσεως μὲ ὀνόματα μεγάλα καὶ σεβαστά. Καὶ εἰς τὰς σελίδας αὐτάς ὁ Παναγιώτης Συνοδινὸς θὰ καταλάβῃ θέσιν ἐπιφανή. Διότι ἀντικατοπτρίζεται ἐν αὐτῷ ὁλόκληρος ἐποχή. Οἱ στίχοι του ἦσαν βέλη πολεμικῆς ἐπικρίσεως, διθύραμβοι πολυήχοι, μειδιάματα εἰρωνικά, στεναγμοὶ ἀπαισιόδοξοι. Ἦτο ὡς ὁ ἴδιος ἔγραφε διὰ τὸν ἑαυτὸν του πρὸ ἐτῶν εἰς τὸν πρόλογον ἢ μῖλλον τὸν ἐπιτάφιόν του:

*Κύκνος ἐγὼ τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς ἐλευθερίας
Εἰκονογράφος πένθιμος μεγάλης ἱστορίας.*

Ἡ διαθήκη του ἐνέκλειε:

*Παιᾶνας, στόνους, γέλωτας, τοιβόλους καὶ μυροῖνας
κατάρτας καὶ σαλπίσματα, σκόνη, ὁστᾶ, ἀκτίνας.*

Καὶ ἐτελείωνε μὲ τὸν θλιβερόν στίχον τῆς ἀπογοητεύσεως:

Καὶ ὡς Παρίας τεῖεντῶ καὶ ὡς διάττων δῶα.

Ὁ Συνοδινὸς ἐτελεύτησεν ὡς Παρίας χάρις εἰς τοὺς συγχρόνους του· δὲν ἔδυσε ὅμως ὡς διάττων, διὰ τὸν μέλλοντα ἱστοριογράφον.

Δ. Ι. Κ.

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ.—Τὸ μόνο παιδί των ἐπὶ τῇ εἰς τὴν ναυμαχίαν καὶ ἦλθε τὸ ἄγγελμα...